

σαν τὸ βάρος αὐτῆς καὶ τὴν διάμετρον, βεβαιούμεν, ὅτι εἰς πολλοὺς τόπους ἐπесе χάλαζα σχεδὸν λιτριάια.

Τὸ σχῆμα αὐτῆς συνήθως μὲν εἶναι στρογγύλον, πολλάκις δὲ ἐπίμηκες καὶ ὀξύ, καὶ ἐνίοτε πλατυσμένον. Ἡ δὲ ἐσωτερικὴ κατασκευὴ τῆς εἶναι ἀξιοπερίεργος, καὶ δεικνύει τὴν βαθμὴν αὐξήσιν τῆς. Καὶ τὸ μὲν κέντρον αὐτῆς εἶναι σκιερὸν, περιζωννύεται δὲ ἀπὸ συγκεντρικὰ στρώματα διαδοχικῶς διαφανῆ καὶ σκιερά. Παρατηρεῖται ὅμως καὶ χάλαζα ἀκτινοειδῆς ἀπὸ τοῦ κέντρου ἕως τῆς ἐπιφανείας τῆς.

Μετὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τὸ σχῆμα καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς, ἀναφέρονται καὶ τὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι προηγούνται, ἢ συνοδεύουσι τὴν πτώσιν αὐτῆς. Ἡ χάλαζα εἶναι μὲν συνήθως προοίμιον τῶν ῥαγδαίων βροχῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ συνοδεύεται, πλὴν ποτὲ δὲν παρακολουθεῖ. Ἡ διάρκεια τῆς πτώσεως τῆς εἶναι μικροτάτη, φθάνουσα τὸ πολὺ ἕως ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας. Ἀλλ' ἡ ποσότης τοῦ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο πίπτοντος ἀπὸ τὰ νέφη πάγου εἶναι ἀξιοθαύμαστος· ἐνίοτε σκεπάζει τὴν γῆν μὲ στρώμα πολλῶν δακτύλων πάχους.

Ὅποιαν φθορὰν ἐπιφέρει καὶ ὡς ἐκ τοῦ βάρους τῆς καὶ ὡς ἐκ τῆς ταχύτητος, τὴν ὁποῖαν ἀποκτᾷ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, εἰς τὰ ἐπίγεια σώματα, καθεὶς δύναται νὰ τὸ φαντασθῇ. Εἶναι ὅμως παρατηρημένον, ὅτι συνήθως μὲν πίπτει τὴν ἡμέραν, σπανίως δὲ τὴν νύκτα, καὶ συχνότερα τὸ θέρος παρὰ τὸν χειμῶνα. Τὰ νέφη, ἐκ τῶν ὁποίων πίπτει, εἶναι ἐκτεταμένα, παχύτατα, καὶ ἐπισκιάζουσι πολὺ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας· τὸ δὲ ὕψος αὐτῶν εἶναι πολλὰ μικρὸν, διότι οἱ ὄρεινοὶ βλέπουσι πολλάκις τὰ νέφη ὑπὸ ἑαυτοὺς καλύπτοντα τὰς πεδιάδας μὲ χάλαζαν· ὀλίγον πρότερον τῆς χαλάζης γίνεται θόρυβος ὅμοιος μὲ τὸν θόρυβον καρῶν τριβομένων μεταξὺ τῶν εἰς σάκκον, καὶ τὸν ὁποῖον ἀκούουσιν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. Τελευταῖον, ἡ πτώσις τῆς χαλάζης συνοδεύεται πάντοτε μὲ ἠλεκτρικὰ φαινόμενα, καὶ ποτὲ μὲν ἀκούονται βρονταί, προηγούμεναι τοῦ θορύβου, περὶ τοῦ ὁποίου ὠμιλήσαμεν, ποτὲ δὲ ὁ θόρυβος οὗτος ἀκούεται ταυτοχρόνως μὲ τὴν πτώσιν τῆς χαλάζης.

Ἰδοὺ δὲ ὁποῖαι εἶναι αἱ γνῶμαι τῶν σοφῶν ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῆς χαλάζης. Ἀλλοτε μὲν ἐδόξαζον, ὅτι εἶναι σταγόνες βροχῆς κρυσταλλούμεναι εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ ὅτι, παρασυρόμεναι ὀριζοντίως ἢ πολλὰ πλάγιως ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων, συναπαντῶσιν εἰς τὴν πτώσιν τῶν ἄλλας σταγόνας, τὰς ὁποίας παγόνουσι διὰ τῆς ἐπαφῆς τῶν, καὶ προσκολλῶσι περὶ ἑαυτὰς σφαιροειδῶς. Πλὴν ἡ ἐξήγησις αὕτη εἶναι ἀπίθανος, διότι τὸ μεταξὺ τῶν νεφῶν καὶ τῆς γῆς διάστημα εἶναι ἐν γένει πολλὰ μικρὸν ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν τοῦ κόκκου τῆς χαλάζης, ἢ περιφέρεια τῆς ὁποίας ἐνίοτε εἶναι ὑπὲρ τοὺς 14 δακτύλους.

Ὁ περίφημος Βόλτας μᾶς ἔδωκε τὴν πιθανωτέραν θεωρίαν περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς χαλάζης, μολονότι δὲν ἐξηγεῖ τὰς περιστάσεις ὁλας, καὶ μᾶς ἀφίνει εἰς μεγάλην ἀμφιβολίαν.

Ὁ Βόλτας ὑποθέτει δύο νέφη θυελλώδη, ἀντιθέτως ἠλεκτρισμένα, κείμενα τὸ ἐν ἄνω τοῦ ἐτέρου, καὶ ὀλίγον ἀπέχοντα μεταξύ τῶν· ἡ δὲ ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασις εἶναι τοσαύτη, ὥστε διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐπενεργοῦν συγχρόνως ἐπὶ κόκκων τῆς χαλάζης, κειμένων μεταξὺ τῶν δύο τούτων νεφῶν. Καὶ ὑποτεθέντος, ὅτι εἰς τὸ ἄνω νέφος ἐσχηματίσθησαν κατὰ πρῶτον μικροὶ κόκκοι χαλάζης διὰ τοῦ ψύχους, τοῦ προερχομένου εἴτε ἀπὸ ταχεῖαν ἐξάτμισιν, εἴτε ἀπὸ ἄλλην οἰανδήποτε αἰτίαν, οἱ κόκκοι οὗτοι θέλουσι πέσειν ἐξ αἰτίας τοῦ βάρους τῶν ἐπὶ τοῦ κάτω νέφους, θέλουσι συμμερισθῇ τὸν ἠλεκτρισμὸν αὐτοῦ, καὶ ὡς ἐκ τούτου θέλουσιν ἀπωσθῇ πρὸς τὰ ἄνω· οὕτω θέλουσιν ἐφελκυσθῇ ὑπὸ τοῦ ἄνω νέφους, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ πρότερον τοὺς ἠλεκτρίσῃ, θέλει τοὺς ἀπωθήσειν, καὶ ἄλιν ἠλεκτρισθέντες ὑπὸ τοῦ κάτω θέλουσιν ἐφελκυσθῇ ὑπὸ τοῦ ἄνω, καὶ οὕτω καθεξῆς. Τούτου τεθέντος, οἱ κόκκοι τῆς χαλάζης περιηγόμενοι μεταξύ τῶν δύο τούτων νεφῶν παγόνουσι περὶ αὐτοὺς τοὺς ὑδατῶδεις ἀτμοὺς τοῦ ἀέρος, καὶ αὐξάνουσιν οὕτω τὸν ὄγκον, μέχρις οὗ ὑπερσχύσασα ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐνέργεια τῆς βαρύτητος τοὺς ῥίψῃ κατὰ γῆς.

Αὕτη ἡ μεταξύ τῶν δύο ἐπικειμένων νεφῶν πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω κινήσις τῆς χαλάζης ἐξηγεῖ μάλιστα τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἀκούομεν εἴτε πρὸ τῆς πτώσεως εἴτε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πτώσιν τῆς χαλάζης. Ἐξηγεῖ πρὸς τούτοις τὴν ἐσωτερικὴν κατασκευὴν αὐτῆς, τῆς ὁποίας τὰ σκιερά καὶ διαφανῆ σφαιροειδῆ στρώματα μᾶς φανερόνουσι τὰς ἐποχὰς τοῦ σχηματισμοῦ.

Καταλαμβάνομεν ἤδη ἀπὸ τὴν σύντομον ταύτην ἐκθεσιν, ὅτι τὸ φαινόμενον τῆς χαλάζης εἶναι δυσερμήνευτον, καὶ ὅτι χρειάζονται πολλὰ καὶ ἀκριβεῖς παρατηρήσεις πρὸς ἀκριβῆ ἐξήγησιν ὅλων τῶν περιστάσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας παρουσιάζεται. Πολλοὶ διὰ νὰ προφυλάξωσι τὰς πεδιάδας ἀπὸ τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα τῆς χαλάζης ἔστησαν κατὰ διαστήματα ξυλίνους ῥάβδους 20 ἢ 30 ποδῶν ὕψους, εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὁποίων ἐπροσκόλλησαν αἰχμὴν ἐκ σιδήρου ἢ χαλκοῦ, συγκοινωνοῦσαν διὰ μεταλλίνου σύρματος ἢ διὰ χορδῆς μὲ τὸ ἔδαφος. Τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζουσιν ἀντιχαλάζια (paragrèles), δὲν εἶναι ἐπιστημονικὴ εφεύρεσις, καὶ δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσωσι τὸν σχηματισμὸν τῆς χαλάζης, διότι ἀγνοεῖται, ἂν ὁ ἠλεκτρισμὸς συμβάλῃ εἰς τὸν σχηματισμὸν αὐτῆς. Πλὴν καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τὰ ἀντιχαλάζια δὲν δύναται ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς τῶν νὰ οὐδετερώσωσι τὸν ἠλεκτρισμὸν τῶν νεφῶν.—ΦΥΣΙΚΗ ΕΜ. ΨΥΧΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΝ ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ.

ΤΑ πάθη τῶν γυναικῶν εἰς τὸν ἡμέτερον τοῦτον κόσμον εἶναι μεγαλύτερα παρ' ὅσον φαίνονται εἰς ἐπιπολαίους παρατηρητάς. Κρυφίως καὶ σιωπηλῶς δεικνύουσι πολλάκις ἥρωϊκὴν ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν. Πάντοτε ὑπάρχον ἐν ἀφανείᾳ πολυάριθμοι γυναῖκες, νέαι

καὶ πρεσβύτεραι, μετ' ἐναρέτου ὑποκλίσεως ὑπομένουσai κόπους καὶ στερήσεις, ὅφ' ὧν ὁ ἀνυπόμονος ἀνὴρ, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἤθελε βιασθῆναι εἰς κακίαν καὶ ἐγκλήματα· ἡ δὲ γυνὴ ὑποφέρει ἕως θανάτου ἄνευ γογγυσμοῦ ἢ παραπόνου. Χίλιοι πόροι ζωῆς πρόκεινται εἰς τὸν ἀνδρα· ἡ γυνὴ ὁμως, πανταχόθεν εἰς κύκλον στενώτατον περιωρισμένη, καταντᾷ ἐνίοτε εἰς θλίψιν καὶ στενοχωρίαν, ἄορατον γενικῶς εἰς τὸν κόσμον, καὶ κατὰ συνέπειαν ὀλίγον ἐννοουμένην.

Πρὸ τινων χρόνων Ἀγγλος μὲ ἀνατροφὴν, τὸνομα Γάλλειος, ὑπῆγε μ' ἀξίωμα πολιτικὸν εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ὅθεν, μετὰ διατριβὴν οὐ πολυχρόνιον, ἐπέστρεψεν ἱκανὸν ἔχων πλοῦτον, καὶ δύο μικρὰ τέκνα, ἄρρεν καὶ θῆλη. Περὶ τῆς γεννήσεως τούτων αὐτὸς μὲν ἐφύλαττε βαθεῖαν σιωπὴν· ἀλλὰ τὸ χρῶμά των σαφῶς ἐδήλου ὅτι κατήγοντο ἀπὸ γυναῖκα τῆς Ἰνδίας. Ἐβαλε δ' αὐτὰ ὑπὸ τὴν φροντίδα ταπεινῶν μὲν χρησίμων δ' ἀνθρώπων εἰς χωρίον τι, καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησεν. Οἱ δύο μικροὶ ξένοι, —τοῦλάχιστον τοιοῦτοι ἐφαίνοντο, —εἴλκυσαν τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν περὶ αὐτοὺς, καὶ διῆγον εὐδαίμονες συναλλήλως, ἕως οὗ ἐλθῶν ὁ πατὴρ ἐπῆρε τὸ ἀγόριον. Τοῦτο ἐπροξένησεν εἰς τὴν ἀδελφὴν μεγίστην λύπην, ἡ ὁποία καὶ διέμεινεν εἰς αὐτὴν ἐφ' ὅλης ζωῆς, καθότι οὐδέποτε πλέον εἶδε τὸν ἀδελφόν της, οὐδ' ἔμαθε ποτὲ τί ἀπέγινε. Διέτριβε δὲ εἰς τὸ χωρίον ἕως οὗ ἀποκατέστη γυνὴ, μόλις ποτὲ μανθάνουσα παρὰ τοῦ πατρὸς της, ὁ ὁποῖος εἶχε νυμφευθῆναι εἰς μίαν τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Ἀγγλίας νύμφην εὐγενῆ καὶ βαδύπλοτον. Ἡ Αἰκατερίνα Γαλλεῖου, καθότι αὐτὸ ἦτο τὸνομα τῆς νεάνιδος, ἔλαβεν ἐκπαίδευσιν ταπεινὴν, περιωρισμένην εἰς ὀλίγα τινα γράμματα καὶ εἰς τὴν τέχνην τοῦ κατασκευάζειν γυναικεῖα ἐνδύματα, ἀφ' ἧς εἶπαν πρὸς αὐτὴν ὅτι ὠφελε νὰ κερδαίνῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Ὅτε δ' ἐφθασεν εἰς εἰκοσιενὸς ἢ εἰκοσιδύο χρόνων ἡλικίαν, τὴν ἐπεμψεν ὁ πατὴρ της μικρὰν ἀργυρίου ποσότητα, καὶ τὴν ψυχρὰν ἐνταυτῷ συμβουλὴν νὰ μετοικῇ εἰς τὴν μητρόπολιν, καὶ νὰ προσπαθῇ ἐκεῖ νὰ συστηθῇ εἰς τὴν τέχνην, τὴν ὁποίαν εἶχε μάθει. Τὴν εἶπε προσέτι νὰ μὴ περιμένῃ ἀπ' αὐτὸν ἄλλην βοήθειαν, καὶ “νὰ μὴ τὸν γράψῃ πλέον.”

Ἡ νεάνις ὑπήκουσε, καὶ μεταβᾶσα εἰς τὴν μητρόπολιν ἐνοίκιασε δωμάτιον εἰς εὐπόληπτον γειτονίαν, ὅπου νὰ ἐργάζεται ὡς ράπτρια ἢ κοσμήτρια. Ἀλλ' ἡ ἐπιχείρησις ἐκ πρώτης ἀρχῆς ἐδίδο μικρὰς ἐλπίδας ἀγαθοῦ τέλους. Ἡ κόρη ἦτο μὲν εἰδήμων, ἀλλ' ἡγνῶει ὁλως διόλου τὰ τοῦ κόσμου, ἄπειρος οὖσα τῶν πολυποικίλων μεθόδων, δι' ὧν ἀποκτᾶται καὶ διατηρεῖται ἐργασία εἰς μεγαλόπολιν, καὶ ἄμοιρος φίλων ἐπίσης καὶ γνωρίμων. Ἐπιμελέστατα ἐξήτει ἔργον· ἀλλ' ὀλίγοι ἐδίδον, καὶ οἱ πόροι της δὲν ἐξήρχον εἰς τὴν ταπεινὴν αὐτῆς διατήρησιν. Τὸ μικρὸν της κεφάλαιον ἐξωδεύθη καταρχὰς διὸν εἰς τὰ ἐπιπλα καὶ ἄλλα πράγματα διὰ τὴν κατοικίαν της χρειώδη· ὅθεν, μετ' ὀλίγον ἀφοῦ

ἐμβῆκεν εἰς αὐτὴν, ἔγινε σκηνὴ ἐνδείας καὶ κακοπαθείας. Εἰς οὐδένα πλὴν εἰς τὴν δυστυχῆ ἐγκάτοικον, καὶ μερικῶς εἰς τὴν γραῖαν ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα, ἦσαν ἐγνωσμένοι τῆς κατοικίας ἐκείνης αἱ κρύφαι ταλαιπωρίαι. Μ' ὅλα ταῦτα, ποτὲ δὲν ἐγόγγυζεν ἢ πραεῖα κόρη, ἂν καὶ πολλὰς ἡμέρας ἐπέρνα χωρὶς σχεδὸν τίποτε νὰ γευθῇ, καὶ μολονότι ποτὲ δὲν ἠξιόνητο εἰμὴ τῆς χειροτέρας τροφῆς, καὶ αὐτῆς κατ' ἐλαχίστην ποσότητα. Τέλος πάντων ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἔζη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς ἀφθονίας, πλούτη χαίρομενος, τὰ ὁποῖα, —ἂν πρέπη νὰ κρίνῃ τις ἐκ τοῦ ταχέως τρόπου κατ' ὃν ἀπεκτήθησαν, —πιθανὸν ὅτι κατὰ μέρος ἔλαβε παρὰ τῆς μητρός της. Τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἰσχυροποιήσῃ τὰ αἰτήματα τῆς κόρης, ἀκόμη καὶ ἂν ὁ πατὴρ δὲν ἔκρινε χρέος ἐξ ἰδίων του νὰ φροντίσῃ ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ τέκνου του. Ἀλλ' οὐδ' ἀπάντησιν ἔκαμιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, οὐδ' εἰς τὰς μετέπειτα σταλθεῖσας δύο ἢ τρεῖς ἄλλας.

Τὰ πάντα ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ἑχειροτέρευον ὡς πρὸς τὸ ὑποκείμενον τῆς διηγήσεώς μας· εἰς δὲ τὰ λοιπὰ δεινὰ προστετέθη καὶ ὑγεία παρακμάζουσα. Δύναται τις νὰ φαντασθῇ θέαμα λυπηρότερον παρὰ τὴν πτωχὴν ταύτην νεάνίδα, κατημένην ὀλομόναχον εἰς τὸν ἀτάραχον οἶκόν της, χωρὶς φίλους, καὶ σχεδὸν χωρὶς τροφὴν, ἐν τῷ μέσῳ πλουσίας καὶ πολυανθρώπου πόλεως, καθῶραν τηχομένην ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐνδείας καὶ τῆς ἀσθενείας, καὶ εἰς μάτην πάντοτε προσέχουσιν ὥστε ν' ἀκούσῃ τὸ βῆμα τινὸς φέροντος εἰς αὐτὴν προσωρινὸν ἔργον καὶ προσωρινὴν ἀνακούφισιν; Πολλάκις μὲν ἤκουε βήματα ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἀλλ' ὅλα ἐπέρων εἰς εὐτυχαστέραν τινα γείτονα, ἧτις εἶχε φίλους μεθ' ὧν νὰ συνομιλῇ, καὶ παρ' ὧν νὰ λαμβάνῃ βοήθειαν. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῷ ἤδη ἐμελλε νὰ πέσῃ εἰς ἐσχάτην ἀπελπισίαν, λεπτὸν μὴ ἔχουσα, μήτε κομμάτιον ἄρτου, τὴν ἐπεσκέφθη δέσποινα τις, καὶ εἶπέ τι περὶ ἔργοχειρου. Ἀλλ' αὕτη ἦτον ἡ κατ' ἐπίδειξιν μόνον αἰτία τῆς ἐπισκέψεως. Μετ' ὀλίγα λεπτά ἡ δέσποινα ἐφανερῶς ὡς μητρὶα οὖσα τῆς κυρίας Γαλλεῖου, ἡ τοῦλάχιστον ὡς ἡ παρούσα σύζυγος τοῦ πατρὸς της. Κατὰ περίστασιν εἶδε μίαν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἡ ταλαίπωρος κόρη εἶχε πέμψειν εἰς τὸν πατέρα της· καὶ οὖσα γυνὴ καλῆς διαθέσεως, ὠφελήθη ἀπὸ ἐπίσκεψιν εἰς τινὰς τῶν ἐν Λονδίνῳ φίλων της, ὥστε νὰ ἴδῃ καὶ τὴν κυρίαν Γαλλεῖου. Τὸ ἰσχυρὸν δὲ καὶ κάτωχρον φαινόμενον ταύτης ἐκίνησεν εἰς δάκρυα τὴν ἐπισκεπτομένην· ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ὁ ἀνὴρ της ἦτο δεσπότης μᾶλλον παρὰ σύζυγος, καὶ τόσον ἐστενοχώρει αὐτὴν κατὰ τὸ χρηματικόν, ὥστε ὀλίγον ἐκτὸς τῆς συμπαθείας της εἶχε νὰ δώσῃ. Προσέφερεν ὁμως εἰς τὴν νεάνίδα τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ εἶπεν ὅτι ἐνόσω ἔζη ἤθελεν εἶσθαι φίλη της. Ἀλλὰ δὲν ἐχρειάσθη πολὺν χρόνον τὴν ἐπίγειον φίλιαν. Ὑπομονητικὴ ἔτι καὶ παράπονον μὴ προφέρουσα, ἐμαραίνετο βαδμηδὸν ἢ

πτωχή κόρη. Πρὸς τὰ τέλη τῶν ἡμερῶν της ἔμαθον τὰ περὶ αὐτὴν δύο ἢ τρεῖς, οἵτινες φιλανθρωπῶς τὴν ἐπεριποιήθησαν. Ἀλλ' ἡ βοήθειά των ὀλίγον πλέον ἐχρησίμευσεν. Ἀπέθανε, καὶ οἱ ἰδόντες αὐτὴν ἦσαν γνώμης ὅτι ἡ ἔνδεια τὴν ἔθανάτωσε. Παρηγορίαν εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ θανάτου, ὡς καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βίου, εἶχε τὴν θρησκείαν, καὶ τὴν πεποιθήσιν ἥτις προέρχεται ἀπὸ ἀθωότητα καρδίας καὶ ζωῆς.

Πόσαι γυναῖκες, εἰς τὰς μεγαλοπόλεις μάλιστα, διαγούσι τὴν αὐτὴν ταύτην ἀθλίαν ζωὴν, καὶ ἀποθνήσκουσι τὸν αὐτὸν τοῦτον ἐλεεινὸν καὶ ἄδικον θάνατον! Συμβαίνει ὄχι σπανίως, πατὴρ ἢ ἀδελφεὸς ἀποθανόντος, ν' ἀπομείνῃ γυνὴ τις ἔρημος καὶ πτωχή. Προσφεύγει δὲ εἰς τὴν βελόνην της, καὶ ἂν διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀποτύχῃ νὰ πορίζεται τὰ ἀναγκαῖα, τί ἄλλο παρὰ ἔνδειαν ἔχει νὰ περιμένῃ; Τὸ πρᾶγμα τοῦλάχιστον τοιοῦτον ἀκολουθεῖ, ὡς τὰ τῶν γυναικῶν εἶναι τὴν σήμερον διατεταγμένα. Ἀλλὰ μὴ σκοπεύοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἐρευνήσωμεν ἂν ἐπιδέχεται θεραπεία τὸ δεινὸν τοῦτο, καὶ ὁπόσῃν, μεταβαίνομεν εἰς τὴν διήγησιν ἄλλου ἀνεκδότου, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνθυμίζει ἡ μικρὰ μὲ τὸ προηγούμενον ὁμοιότης του, ἂν καὶ τὸ τέλος ἦτο διάφορον, ἢ μᾶλλον ἐκ διαμέτρου ἐναντίον.

Ἡ Παυλίνα de Meulan, νεανὺς ἐκ χρησίου οἰκογενείας εἰς τοὺς Παρισίους, ἔμεινε ὀρφανὴ ἀπὸ τοὺς φίλους οἵτινες τὴν ἀνέθρεψαν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ πόρον ζωῆς αὐτὴ δι' ἑαυτὴν. Ἰκανῶς δ' οὕσα πεπαιδευμένη, καὶ κλίσιν ἔχουσα εἰς τὴν φιλολογίαν, ἐπροσπάθησε νὰ κερδαίνει τὸν ἐπιούσιον ἄρτον διὰ τοῦ καλὰμου της. Ἐστέλλε λοιπὸν διηγημάτια καὶ ἄλλας διατριβάς εἰς διαφόρους ἐφημερίδας, ἀλλ' ὅλα τὰ ἄρθρα της ἦσαν πολὺ διεξοδικὰ ἢ πολὺ σύντομα, πολὺ σοβαρὰ ἢ πολὺ ἑλαφρὰ, — εἰς ἓνα λόγον, τοιαῦτα ὅποια οἱ ἐκδότες δὲν ἔκρινον ἄξια καταχωρήσεως. Ἄν ἡ Παυλίνα δὲν εἶχε σπάνιον δραστηριότητα, ὡς καὶ σπάνιον ἱκανότητα, ἤθελεν ἐγκαταλείψει τὸν ἀκανθώδη δρόμον τὸν εἰς φιλολογικὴν φήμην ἄγοντα. Πολυλάκις, εἰς τὸν μονήρη θάλαμόν της, ἔρριπτε τὸ κονδύλιον ἀπλητισμένη καὶ ἀπηυδαμένη· ἀλλ' ἡ δυσκολία τοῦ νὰ εὕρῃ ἄλλον πόρον ζωῆς ἔκαμνε αὐτὴν πάντοτε νὰ τὸ ἀναλαμβάνῃ, μὲ σταθερωτέραν ἀπόφασιν. Ἐπὶ τέλους, μικρὰ τις ἐπιτυχία ἀντήμειψε τοὺς ἀγῶνάς της. Αἱ διατριβαὶ τῆς ἐνεκρίθησαν ἀπὸ τοὺς ἐκδότες περιοδικοῦ τινοῦ φύλλου ὀνομαζομένου Publiciste, καὶ κατὰ συνέπειαν τακτικῶς ἤρχισε νὰ συνεισφέρει εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ, πληρονομένη διὰ τοὺς κόπους της εἰς τρόπον, ὥστε μετ' ἀνέσεως νὰ διατηρῆται. Ἀπέκτησε μάλιστα καὶ τινα φήμην, καὶ προσεκαλεῖτο ἐνίοτε εἰς τὰς συνάξεις ἐν Παρισίοις ἐσπερινὰς συναναστροφὰς τῶν λογίων. Εἰς τοῦ κυρίου Σουάρδου ἐξαίρετως, ἀνδρὸς ἐπισήμου εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, ἐγνωρίσθη ἡ Παυλίνα καὶ συναναστρέφετο μὲ πολλοὺς λογίους καὶ λογίας τῆς Γαλλικῆς μητροπόλεως.

Τοιοιούτρόπως ἐξηκολούθουν τὰ κατὰ τὴν Παυλί-

ναν, ἕως τοῦ, ἀρρώστησας, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ πέμπῃ τὰς συνάξεις διατριβάς εἰς τὸ περιοδικόν· ἐπομένως δὲ, τοῦ πόρου αὐτοῦ λείψαντος, ἔνδεια ἤρχισε ν' ἀπειλῇ τὴν κλινὴν ἀσθενῆς της. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, φιλάνθρωπος βοηθὸς συνέδραμεν ἀπροσδοκῆτως εἰς διασκέδασιν τῶν φόβων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐτάραττον. Μίαν πρωΐαν, ἐνῶ λυπηρῶς ἐσκέπτετο περὶ τῶν καθ' ἑαυτὴν, ἔλαβε φάκελλον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνοιχθέντα εὗρηκε διατριβὴν γεγραμμένην κατὰ τὸν ἴδιον αὐτῆς τρόπον διὰ τὸ περιοδικόν. Μετ' αὐτοῦ δ' ἔλαβε καὶ γραμμάτιον, διαλαμβάνον ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἐσκόπευε νὰ τὴν στέλλῃ ὁμοίαν διατριβὴν ἐκ τακτικῶν διαλειμμάτων μὲ τὴν ἐλπίδα, ὡς ἔλεγεν, ὅτι ἤθελεν δέχεσθαι αὐτὰς οἱ ἐκδότες ἀντὶ τῶν ἰδικῶν της, ἕως τοῦ νὰ γένη ἄρκετὰ καλὰ ὥστε νὰ συγγράφῃ πάλιν ἡ ἴδια. Τὸ χειρόγραφον τῆς ἐπιστολῆς καὶ διατριβῆς ἦτον ἄγνωστον εἰς τὴν Παυλίαν, καὶ ποσῶς δὲν ἠμπόρει νὰ μαντεύσῃ ποῖος ἦτον ὁ συγγραφεὺς των. Κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὅμως ἄρθρα κατὰλληλα ἐπέμποντο τακτικῶς, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀσθενὴς ἐλάμβανε παρὰ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ Publiciste τὴν αὐτὴν, ὡς καὶ ἀντὶ τῶν ἰδικῶν της, χρηματικὴν ἀμοιβήν. Διὰ τῆς συνδρομῆς δὲ ταύτης, ὅλα τὰ ἀναγκαῖα προμηθευομένη, καὶ πνευματικὴν ἡσυχίαν εὐρούσα, ἀνέλαβεν ἐπὶ τέλους τὴν ὑγείαν της.

Τῆς Παυλίνης ὁ ἀνταποκριτὴς ἔπαυσε τοὺς κόπους του, ὅτε ἠδυνήθη ἐκείνη νὰ ἀναλάβῃ τοὺς ἰδικούς της. Ἐμπορεῖ δ' ἕκαστος νὰ φαντασθῇ πόσον ἐπόθει νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν εὐεργέτην της. Καὶ τῶνόντι δὲν ἔμεινε πολὺν χρόνον εἰς τὸ σκότος. Ὡχρὸς τις καὶ λεπτὸς νέος, μὲ γλυκὺ καὶ ἐκφραστικὸν πρόσωπον, τὴν ἐπεσκέψθη, καὶ μετριοφρόνως ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ὡς τὸν ἄγνωστον βοηθόν της. Πάραυτα ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῆς Παυλίνης ὡς λόγιος τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖν εἰς τοῦ κυρίου Σουάρδου, καὶ λόγιος μάλιστα ἐκ τῶν ἐμπνεόντων τὰς χρηστοτέρας ἐλπίδας περὶ τοῦ μέλλοντος. Καὶ αὐτὸς παρομοίως τὴν εἶχεν ἰδεῖν ἐκεῖ· παρεκινήθη δὲ ὄχι ἀπλῶς ἀπὸ κοινὰ αἰσθήματα νὰ πράξῃ ὡς ἐδιηγῆθημεν. Μετὰ τὴν πρώτην συνέντευξιν ἐβλεπον ἀλλήλους συνεχῶς, καὶ ἡ Παυλίνα ταχέως ἤρχισε ν' ἀνταποδίδῃ τὸ ἐρωτικὸν αἶσθημα τοῦ εὐεργέτου της. Ἐπομένως, ἐνυμφεύθησαν· μέχρι δὲ τῆς σήμερον συζῶσιν εὐδαίμονες· καὶ ἐνῶ ὁ σύζυγος πληροὶ μίαν τῶν ὑψίστων θέσεων εἰς τὴν γερουσίαν καὶ φιλολογίαν τῆς πατρίδος του, ἡ γυνὴ, ὄχι ἀσήμαντον κατέχουσα τόπον εἰς τὸ βασίλειον τῶν γραμμάτων, εἶναι συγχρόνως μία τῶν ἐπισημοτέρων οἰκοδεσποινῶν τῆς Γαλλίας. Ἀναγνώστα, τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ὑποκείμενα εἶναι ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Γουίζότ! Ταύτης αἱ περὶ Ἀνατροφῆς Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα συγγράμματα δεικνύουν ὅτι εἶναι ἄξια σύντροφος πολιτικοῦ καὶ ιστορικοῦ τόσο ἐπισήμου, ὅσον ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν γραμμάτων τῆς Γαλλίας κύριος Γουίζότ.